

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Ρασκάς έφαγε χωρίς νά θλαστήμηση πειά και χωρίς νά εναβρίση τόν ξενοδόχο, ό οποίος με χαρά ειδε τέλος νά τόν προσκαλή γιά νά τόν πληρώση.

Ο Ρασκάς, άφού πλήρωσε χωρίς καν νά μωρμουρήση γιά τόν λογαριαμό, προσπάθησε ν' άποσπάση από τόν ξενοδόχο καμιά πληροφορία γιά τό Λουβίνι. Άλλά ό ξενοδόχος στάθηκε έγγεμβος.

Κατόπιν ό κατάσκοπος τού Καρδινάλιου, άπελπισμένος γιατί δέν ειχε κατορθώσει ν' άνακαλύψη τό παραμικρό ίχνος τής δουκίσσης ντέ Σεθρέζ, τράβηξε πρós τό Μπλουά.

Άφηρημένος όμως καθώς ήταν, έχασε τό δρόμο του. Όταν τό άντέληθη, κύτταξε γύρω του άνησυχος. Ειδη τότε, πιδ πέρα μία γρηούλα χωρική πού μάζεψε χόρτα. Τήν πλησίασε κυή τή ρώτησε:

— Γυναικόουλα μου, ό Θεός νά σ' εύλογήσει... Πές μου πού θρίσκουα εδώ ; ...

— Είσαστε κοντά στην έπαυλη τής δουκίσσης ντέ Σεθρέζ.

— Ακούγοντας τήν άπάντησι αυτήν ό Ρασκάς, άναπήδησε...

— Και μένει τώρα κανείς σ' αυτήν τήν έπαυλη ; ρώτησε ό Ρασκάς.

— Δέν ξέρω, άφέντη μου. Ή έπαυλις ειχε κατάβλειστη... Καθώς φαίνεται, δέν κάρταται κανείς... Άγκάθια φούτρωνουν στην πόρτα τής.

Ο Ρασκάς ένοιωσε τώρα κάποια άπογοήτεια. Ώστόσο γιά νά έχη ήσυχη τήν συνείδησί του, πήγε γιά νά βεβαιωθή μόνος του. Όταν σέ λίγο μπήκε μέσα στό δάσος, ειδη μακριά, χαμένη ανάμεσα στα δέντρα, μία μικρή έπαυλη πού έμοιαζε με κυνηγητό περίπτερο.

Πραγματικά, τ' άγκάθια φούτρωναν δλόγυρά τής και σκέπαζαν τήν πόρτα τής.

— Δέν υπάρχει καμιά έλπίδα νά τή θρώ εδώ, ψιθόρισε ό κατάσκοπος. Πρέπει νά τήν άναζητήσω άλλού...

Έκανε μεταβολή και διευθύνθηκε πρós ένα γειτονικό χωριό, τό Μαρουγάρ. Έκει πήγε κατ' εύθειαν στό ξενοδοχείο και πλάγιασε νά κοιμηθή, έχοντας έμπιστοσύνη στό μέλλον.

Όστούσο δέν μπόρεσε νά κοιμηθή. Σε κειτόματε πάντα τή δουκίσσα. Με τίς σκέψεις αυτές, έμεινε δυό ώρες ζύπτιος. Καθώς όμως τόν έπαιρνε ό ύπνος, έξαφνα, άκουσε χτυπήματα στην πόρτα τού ξενοδοχείου.

Άμέσως ό Ρασκάς πετάχτηκε θρικός και κύτταξε από τό παράθυρο τής σοφίτας πού ειχε διαλέξει γιά δωμάτιο.

Οί γτύποι στην έξώπορτα ενακούστηκαν. Συγχρόνως ό Ρασκάς άκουσε μία φωνή νά ρωτά:

— Ποιός εινε ;

— Ή Μαρίνα, άπάντησε μία φωνή πού μόλις άκούγούταν.

— Καλά κατεβαίνω ν' άνοιξω.

Όσοτε ή Μαρίνα, ή θαλαμηπόλος τής δουκίσσης ντέ Σεθρέζ, ήταν εκεί. Αυτή πού δέν μπόρεσε νά τραθήξη ποτέ με τό μέρος του προσεφρονάτος τής γίλια φράγκα ειχε μία πόρτα πρós τόν αλλη. Ο Ρασκάς τή μισάνοιξε λίγο και κύτταξε μέσα.

Σέ λίγο κάποιος άναψε ένα φως έκεί.

Ο ξενοδόχος φάνηκε και έτρεξε ν' άνοιξη τήν πόρτα. Μία νέα κόρη μπήκε μέσα και εφώνησε χαρούμενη σχεδόν:

— Καλωμέσα Τιμπώ !... Γέρο Τιμπώ, εις' εδώ ; ...

— Καλά... Πολύ καλά, άπάντησε ό ξενοδόχος. Ή κυρά δουκίσσα εινε μαζύ σου ;

— Σιωπή !... άποκρίθηκε με σοβαρό τόνο ή Μαρίνα. Ή δουκίσσα έφυγε. Ο σατανάς πού φοράει στολή καρδινάλιου τήν καταδιώκει μέχρι θανάτου. Έσύ μόνο μωρεπί νά τή σώσης...

— Χροστώδω σ' αυτήν τό παν, άποκρίθηκε ό Τιμπώ.

— Καλά... Πρόκειται λοιπόν άμέσως τώρα νά πιάς νά δώσης κάποια μία έπιστολή...

— Ποθ ;

— Στο ξενοδοχείο τού Ζιβίνι... στό Μπλουά.

— Καλά. Τό ξέρω... Δώσε μου τό γράμμα... Θά καθαλλήσω τό άλόγο μου, τό Ρουσσό και θα τό πάω άμέσως... Πρέπει νά φέρω άπάντησι ;

— Άπόψε κιόλας... Θα τήν πιάς στη μακριά κυνηγητή έπαυλη τής δουκίσσης... Θα χτυπήσης δυό φορές τήν πόρτα και θα πής: «Σαλαί». Άν δέν σου άνοιξουν, θα γυρίσης στό σπίτι σου και θα με περιμένης ό,τι κι' άν σου συμβή...

Ή Μαρίνα έλλαξε μερικά άκόμα λόγια με τόν Τιμπώ και κυή κατόπιν έφυγε...

Ο Ρασκάς όρμησε άμέσως πρós τόν σταύλο. Έμεινε έκεί λίγες στιγμές μόνος... Κατόπιν ενανέθηκε πάνω στό δωμάτιό του, στη σοφίτα, ενώ συγχρόνως τό άλόγο τού ξενοδόχου άκούστηκε νά χρεμετίζει με πόνο.

Ο Τιμπώ, άφού ξεπροβόδησε τή Μαρίνα, έκλεισε τήν πόρτα πίσω του, φόρεσε τά ταξιδιωτικά του ρούχα, κατέβηκε στό σταύλο και σέ λίγο βγήκε, εφώνοντας πίσω του τό άλόγο του, τόν Ρουσσό.

Άμέσως όμως μία κατάρα έξφυγε άπ' τά χείλη του. Ο Ρουσσώ γόλαινε τρομερά και φαίνονταν άνίκανος νά κινή, έτω και λίγα θήματα άκόμη. Στην λάμψη πού φαναριού του, ό Τιμπώ έξέτασε τό ζώο, άλλα δέν άνακάλυψε τίποτε...

Τήν άλλη μέρα μόνο ειδη ότι ειχε στό μπροστινό του πόδι μία μικρή πληγή. Τού ειχαν κόψει τόν τένοντα τού ποδιού του.

Ο Τιμπώ, άμα ειδη ότι τό άλόγο του κούστανε, τό έβαλε και πάλι μέσα στόν σταύλο κυή, γιά μερικές στιγμές, στάθηκε σάν άπολιθωμένος από τήν συμφορά του.

Γιατί, πραγματικά, περι' συμφοράς έπρόκειτο.

Ή Μαρίνα τού ειχε πεί ότι άμεσως κίνδυνος άπειλούσε τή δουκίσσα... Κίνδυνος θανάτου. Ο Τιμπώ ήταν πρόθυμος νά θυσιάση και τή ζωή του γι' αυτή... Έν τούτοις τώρα δέν θα μωρούσε νά πιά έγκαίρως τήν έπιστολή αυτή, ή οποία θα έσωζε τή ζωή έκείνης πρós τήν οποία τόσο θα ήθελε νά βείξη τήν ευγνωμοσύνη του !...

Μετά τίς πρώτες στιγμές τής άπελπίσσης του, ό Τιμπώ έβριξε ένα μελαγχολικό βλέμμα γύρω του.

— Έξαφνα, ειδη στό σταύλο τό άλόγο τού Ρασκάς.

— Άνακρίτησε άπ' τή χαρά του και σκέφθηκε: «Ο Θεός σίγουσα μου τόν έστειλε τόν ταξιδιώτη αυτόν...»

Άρχισε νά σελλώνει τό άλόγο και σέ λίγες στιγμές τό ειχε έτοιμο έξω από τόν σταύλο.

Έξαφνα όμως άπόμεινε έκπληκτος και σασιασμένος. Ειδη τό Ρασκάς νά κутεβαίνει τή σκάλα.

— Ούφ ! Τι παληόσκουλα ! Έκανε ό κατάσκοπος, πατώντας τέλος στό έδαφος. Τι κανείς αυτό, διάβολε-ξενοδόχε, και δέν μ' άφήνης νά κοιμηθώ από τό θρόμβο... Γιά ταξίδι θρίσκουα ; ...

— Όχι... δηλαδή... ναι... τραυλίσε ό ξενοδόχος.

— Ά ! μά έκανες λάθος, φίλε μου, ειπε σέ λίγο ό Ρασκάς πλησιάζοντας πρós τό άλόγο. Πήρες τό άλόγο μου... Και άφού τό θρίσκα έτοιμο και σπλωμένο, φέρε τό εδώ νά τό καθαλλήσω άμέσως και νά εξακολουθήσω τό δρόμο μου πρós τό Σαλεντέν.

Ο δυστυχισμένος ξενοδόχος άπόμεινε ακίνητος γιά μερικές στιγμές.

— Κύριε, ειπε τέλος τή στιγμή πού ό Ρασκάς έπαιρνε τό άλόγο άπ' τό χαλινάρι, έχω νά σου πώ κάτι...

— Λέγε, άπάντησε ό Ρασκάς κι' έτοιμάστηκε νά καθαλλήση.

— Πηγαίνετε στό Σαλεντέν ;

— Ναι, κι' από κεί στη Σάρτη κι' από κεί στό Παρίσι...

— Μπορείτε ν' αναβείσετε τό ταξίδι σας γιά μερικές ώρες ; Μπορείτε νά μου δανείσετε τό άλόγο σας ;

— Νά αναβάλω τό ταξίδι μου, ίσως. Άλλά νά σου δανείσω τό άλόγο μου, όχι... Άέλιξει έξήντα τάλητρα.

(Άκολουθεί)

ΛΓΟΡΑΖΟΜΕΝ Έξνα εικονογραφημένα περιοδικά πάσης γλώσσης τής τελευταίας δεκαετηταίας. Πληροφορία: Γραφεία «Μπουκέτου», δδός Λέκκα 7, Άθήνα.

